

поглед, което разсича видимостта, смъртта открива крайно привлекателни страни; тя се оказва “една мечта самотна, /последдица тревожно, от себе си пленена,/ виденията свои от век на век”. Животът е Неин сын /”и всеки миг умира тъй също някой свят, в плът неин сын облечен...”/ Смъртта е назована “душа на вековете”. Оразличеността се сменя, Той и Тя се оказват достойни един за друг и равновелики: единият върви подир своето ехо, другият - подир виденията свои - “далеч от век на век” /т.е. също подир своето ехо/. Два непроницаеми сфинкса се срещат и узнават взаимно необятните си проявления. И от “битие към смъртта” той узнава едно ново битие след смъртта — в буквалния смисъл на думата. Смъртта се превръща в посредник към трансцендентната му Другост. Чрез Другото, Същото постига надвременни и свръхчовешки изменения. Метафизичната Другост на личността и абсолютната другост, каквато е смъртта се изравняват в онтологичните си дименсии. Така “само моето” и “винаги моето” в срещата на своите погледи се изравняват в едно вечно и “винаги нашето”.

В “Смъртта” това “отлично съществуващо” /човекът/, се превръща в надлично съществуващо чрез намиране в образа на смъртта на собствената си метафизична проекция в стремежа си към тотално битие. Поетът не просто свидетелствува за нея, той я пред-известява и овладява онтологичните ѝ стойности. Тук *dasein* възприема себе си в началото като преходност, вписана насила в наложените му от Нищото граници, т.е. като осъдено на о-нищостяване, за да се превърне по-нататък в равен на тази вечна жетварка на живота. Така смъртта от емпиричен факт прераства в регулатив на съществуването, пред-условие за истинско битие. Тя не е Нищото, тя в абсолютната си другост е залогът за нашата автентичност.

В стихотворението “Може би” ни посреща същата метаморфоза на лирически субект – от екзистенциалния боязън до онтологичното мъжество. Времето като хоризонт на възприемане на битието тук клони към извънмерност, която отново придава на пространственото поле една свръхмяра и прозрачност. И тук свръхсетивността у Яворов /гледането в тъмнината през вековете/ е индикатор на онтологическа интензивност, която позволява трансценденция на Аз-а спрямо себе си. В “Смъртта” битието